

FOR MIG ER ODENSE IKKE EN BY

DEN ER FØLELSER

Kan man vende tilbage til den by man elskede? Ja, hvis man forlader den igen, mener **forfatter Torben Munksgaard**, der tilbragte sit livs bedste år i Odense. Stiftstidende tog med ham tilbage og bad ham vise os det bedste ved Odense

32-årige Torben Munksgaard, som af bymændene Prude Munksgaard, fæm krejlerhøjnen fra "Hammerlaget" - er vendt tilbage. Tilbage til det Odense, hvor hans livs bedste år blev skrevet fra 1996 til 2000.

Tid af det vigtigste sker i autoriseringen: "Retrospekt", som Torben Munksgaard har forfatter. Stiftstidende har i den forbindelse trukket for sig Munksgaard tilbage til Odense. Munksgaard er enkel. Torben slår gulde og sølv fire-fire-punkter, som betyder noget for ham, mens han residerede i den gamle stad. På en måde kan han forsøge at tegne et billede af byerne. Og sig selv med.

Men spørgsmålet er, om man i det hele taget kan vende tilbage?

- Jeg har det egentlig ikke godt med at være tilbage til Odense, for det kan være lidt af adelagge minderne fra dengang. For mig er Odense ikke en by. Den er følelsen og de følelser har jeg ikke lyst til at leve om på, siger Torben Munksgaard.

Thogen kalder han Odense for en "Sav, hvæl fælleskage", og hans øjne lyser ved tanken om byen, som han forlod ved årsindskiftet. Han elsker møbelen i midten af Danmark.

"Retrospekt" vender hovedpersonen Henrik, der bor på Kløvervej i en veltrasket forstad i Odense, også tilbage - på en måde.

Henrik er en helt almindelig dansker på tærsklen til de 50 år. Han har børn og barn, hus og bil. Og en 57 timers arbejdsuge foran pc'en på kontoret. Han lever det almindelige midtre-57-års liv. Men da han fylder 50, begynder altting at gå bogligt for ham. Både sådan, at han besøger sig i retning af, hvor han kom fra. Han vil være yngre. Findes tilbage til dengang, da afgrøder valgte i træ blev truffet, og det vilde liv blev levret med ol, fise og hornstak. Eller var det rock?

Og det ender med, at Henrik flyder ud af rollet som en hensynsløs, midaldrende mand bag ligetasken.

Torben Munksgaard forlod Odense for at drage til København. Her var muligheden større for hans spirende forfatterdrømme, som siden resulterede i, at armlædeskåret titlerede ham med "en operativt skudt god høg", "en usædvanlig selskaber og velskrevet roman" og "Retrospekt er en fabelagtig god bog". Torben vandt også Lindhardt og Ringbøds konkurrence om en sautisroman, og omkring 700.000 kroner kom ind på bankkontoen på den led. Pengene investerede Torben i en lejlighed på Nørrebro.

Nu skriver Torben og som en tår af en dybste ofter og lader forsigtigt trænge rolle gennem de pressede lemmer. Men forfatteren med fuldskægget er i hopla som en ang Otto Leisner.

- Skal vi gå eller hvorefter, spørger han roslas.

Vil heraf til nord på Café S&A, Gertruds. Og nu er vi omme i bevægelser mod Nørregade. Forre fix-punkt.

- Boogies, udbrøder Torben med en stemmevibrer, der får alle X-Dancers Vocal Jax til at bølge mere end de har gjort i mange uger, da man ser bygningen til Odenses alternative diskotek.

Der er med i 1982. Dengang lejper Olsen passerude Shibor til 7.3 i lørdagsparken, men hvem kan eftertænke også huske det? Henrik?

- På Boogies er jeg kommet rigtig meget. Jeg har valgt Boogies, fordi det er et fabelagtigt sted og er af den gamle ting ved Odense, som jeg kan snerne. Det er et sted, hvor der er plads til mange forskellige mennesker. Selv Banæk Obama er velkommen! Jeg kom her så tit, at dem i baren vidste, hvad jeg drak. Jo højt til at ligede mig med, fortæller Torben med et skælet smil, som var han bedugtet.

Faktisk kom Torben her så ofte, at personalet spurgte, om han ikke havde nogle venner på. Men det havde han. På

Rasmus Rask kolliderede inde over bækkerne i Bollnæs. For Tindenslev-drengen studerede ikkøst på Syddanske Universitet i dagtimerne. Men han gik i byen, når møkket havde lagt sig over et afbuket Odense, og de andre tre byggede lå i sofaerne inde i de små, trykke hjem.

Som til han Henrik på Kløvervej.

- Faktisk er Kløvervej en lækker vej. Mange elementer i mit bog er rigtige, men nogle er opfunde, for et jeg kan holde en vis afstand, forklarer han.

Torben Munksgaard kalder sig selv lidt "genert". Måske har han brug for at gemme sig lidt og ikke komme for tæt på. Han nikker bekræftende, selv om alle de steder, vi nu begiver os til, faktisk er steder, som Henrik stort set også besøgt i bogen.

- Men det er ikke en selvstregni på den måde, forklarer Torben.

Han har valgt at tage afsat i et hveteperson, som er lykøs. For efter sine fire år i Odense føler han, at han kender byen bedre. Og han holder af dem. De er så det gamle, gamle, rolige og bare, men måske også nogle gange f.d. naive mennesker. Der er en frugtbar letende nærhed over dem, mener Torben.

Boogies er også med i romanen. Henrik kommer forbi en aften og besøger om an tår i baren. Ligesom for eksempel dengang i 1990'erne, hvor Torben selv næste danske moderne på Boogies' Eisedansen og i søster nats mulde og mørke.

Torben har valgt Boogies som det første sted af sin grund.

- Det var som regel her, at byturen begyndte. Min tanken med vandrungen, er nu, at vi skal rundt til de steder, hvor jeg gik i byen, bemærker han.

For det af byn var sådant set livligt dengang.

Denne formiddag er døren til Boogies dog låst.

- Øj, for pokker. Turløser er ellers så gådfuld, mener Torben, der karter rundt om døren for at finde en passage. Men ind kommer han ikke.

Torben kommer hullet ikke i indertiden på Den Standardfuge Tinsoldat i Frua Kirkestræde, som er næste stop.

- Jeg plejede at gå herno efter Boogies. Jeg var ti-gemt, hvis jeg skulle sække hvad en pige, og "Tinsoldaten" var et godt sted at snakke med pigerne, hvis jeg var lidt fuld, siger han.

For så var han lidt modigere og bragte sin flæskestik vider ud til at afslutte det smukke køn. Torben er en dejlig taler og kunne tale sig ind i pigernes hjertesmerter. Sådant nepentand.

- Pigerne i Odense er virkelig dejlige og ligetil. I København er det et arrogante og har måske sig selv, siger han og stirrer efter en ung kvinde, der passer forbi på cykel.

Hendes lange hår flagrer i vinden, og synet efterlader en hugen hos forfatteren. Som et sug af en smag. Torben er for tiden sirlig.

- Jeg elsker ændrer i topstillingen. Det ville en kvindes som Condoleezza Rice tænke ikke udenrigsminister, vel? Påse flint til trug, griner Torben lakorisk.

- Vi kunne købe os et sømmehus i København. Det ville være sødelt. Lige mist ræller: København og New York.

Mer Condoleezza mager aldrig. Måker aldrig. Smager aldrig. Hun du deler kat og på tv og på tv i overordnede gloster uden tanke eller horeobanket for Torben.

Og måske er en dansk forfatter som Torben - i dag boudendte på det jævne rostrække, nogle gamle smukke og indvandrerige Nørrebro i København - sået ikke hendes type. Torben stemte tilmod på SF ved sidste valg.

Da vi begiver os gennem Røgersgade, hender Torben en smag. Oven fra North State-cigareten siver mod himlen og over måske CO2-udslippet over Odense en anelse. Og så næste i disse under, hvor

Klima- og energiminister Carsten Hestergaard ellers forsøger at bringe udslippet ned sammen med Al Gore. Og alle de andre. På nær Bjørn Lomborg, for sagde han ikke, at klimaforandringerne ikke er ment eskakulte?

Torben er ligeglad og inviterer af ren nydelse. Han er mest weekendryger og kan konsumere et par antal rakker på en almindelig blygør værd.

- Så har jeg forsætt til hele byen. Jeg synes, at det er forfærdeligt med trykforbød. Jeg har jo med: ikke-rygere, som snerer hugten af rog, når de er i byen.

Forfatteren mener egentlig bare, at man skal gøre, som man har lyst til i de fleste samfundsnge.

- I virkeligheden handler det om, at vi skal nyde livet i stedet for at fortryde de ting, som vi gør. Vi taler skylle over så mange ting, proklamerer Torben og tænker måske på Henrik, der se at linder ud af, at han er på afveje.

Selv har han valgt ikke at fortryde noget. Så ikke forfatterrollen.

- Jeg har altid gerne vil være forfatter. Og jeg synes så lidt, at jeg har været det. Det er surrealitet, at jeg nu kommer på foldet, mens jeg tidligere nærmest leude foran døren og råbte og skreg om at få udgyld en lugt fortæller Torben.

Torben er glad for læstet uden glød, da vi når Flakshaven og stopper et sekund ved Jan Galschiøts forælderbord, hvor H. C. Andersen sidder med bare fødder.

Andersen er lidt for mainstream for mig, men jeg har da stort set bare svaret, siger Torben og rækker Kolds Hans som et af sine bedre.

- Ikke for at lyde arrogant. Nej, han er bare mere til Kierkegaard, Sørensen, Turell og den slags.

Tredje fix-punkt er Froggy's Café i Vestergade. Det er ikke et stnd, Torben bryder sig om. Men han vil have det med på ruten for at illustrere, at Torben ikke ville komme her. Det er for ufarligt og for kedeligt. Så vi traver videre.

I bogen besøger Henrik klugtyk, fordi det er sådant et rigtigst-oid for de unge. Men han linder ud af, at han ikke kan holde ud at være hos den smarte ungdom, som han elers gerne vil være hos.

Henrik siger i romanen: "Måske skulle være bader i søen, tænker jeg. Jeg er baltid af en ikke-angst iklidlig, hvordan kan man være fjende og ikke være iklidlig? Det er da helt sønt. Jeg er en slags uvgætter i min egen bysmaa, jeg ønsker fulgt alle wa an blæs ligesom de andre. Men spørgsvaret er: wa jeg autentiske lre en rigtig selvhidsbedste."

Så hellere det sidste fix-punkt: Havhesten i Ny Vestergade. Stoppstedet på ruten, som også var stopstedet for Torben på tidligere tiders som oftest tugtige byture.

Jeg og mine venner plejede at

stoppe her for at få den sidste øj, en Gammler Dansk og nogle øl. Der var gode studystreger, og der var kedt siger Torben, es han har foretaget de torste stangegang for at finde en plads i boghisten.

Han plejede også at være ad her - ud på de helt små limet. På gulvet. Klientellet består af hædede folk. Ilver for sig arketyper, men også stereotyper. Af vind og vejr og atbærgghøst stier de her. Nogle dinger, mens snæk og gar. Havhesten. Og hvad. Og til betret. Lige på, ja, lige i synet. Mvikkon ringer som bastak i højttalere, cigarettrogen danser i masker, og mellem gasternes ben sviller et kampester-koter-parat.

Vi er set på det idylliske Marke Møve. Tæt på Filosotgangen, hvor Boye og Boye - Anker og Jan fra den kommunele verden - har hjerne på en par dejlige lejligheder. Tjendort-matadorer. Karsten Bil Rasmussen ses af og til også i området i en af sine store biler ved sit kontor.

Han ejer siden cirka halvdel af byen, lever med mange. Men Havhesten er ikke et sted for Boye og Boye, Bil eller karstene i Paris Hilton, der efter har bebudet en snuttet til Odense til august.

Havhesten er et født sted, der har en ånd over sig, mener Torben.

Det er mættet fra gulden, som forfatteren har i tankerne, når han skriver Torben tager en stærk slat spiritus og udbrøden.

Jeg vil gerne synge en sang! Det er en

Værtsparet på Havhesten, Mette og "Sprutti", morer sig kosteligt over, at Torben Munksgaard lige har sunget "Havhestens sang". - Den må vi have i glas og ramme siger "Sprutti". I gamle dage plejede Torben Munksgaard, at sove rusen ud mellem stolebenene her - men det har værtshushunden vist glømt alt om ...

TORBEN MUNKSGAARD

Født 19. marts 1976. Han er søn af den kendte tv-vært Mette Munksgaard og forfatteren Torben Munksgaard. Han har været gift med en kunstner og har to børn. Han er medlem af Skandinavisk Forfatterforening og Skandinavisk Forfatterforening. Han har været medlem af Skandinavisk Forfatterforening i Odense og Skandinavisk Forfatterforening i København. Han har været medlem af Skandinavisk Forfatterforening i Odense og Skandinavisk Forfatterforening i København.

Borde i Odense fra 1996-2000.

Bori dag på Nørrebro i København. Her er det et kreativt og fyldt på Aarhus Universitet, og efter på Sydvestskolen i Odense. Bori 2002 i Odense. Fra 1. januar alle, i Odense er et kreativt område og et kreativt område.

Er i dag ansat i Skandinavisk Film Kompani i København. Han er medlem af den danske filmbranche og er medlem af Skandinavisk Forfatterforening og Skandinavisk Forfatterforening.

Har datteren Mette på de vækkel. Hun er ikke et stort.

JF MARTIN KLOSTER
FOTO: DLE FRIS
Foto: Kasper Kjaer

GENSYN MED ODENSE